

Ένας ολόκληρος λαός ζητά συγγνώμη από τα παιδιά, τη μητέρα, τον πατέρα, τον παππού που αρπάχτηκαν ως όμηροι στις 7 Οκτωβρίου 2023 από τα Κιμπούτς του Νοτίου [Ισραήλ](#), βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν άγρια από τους τρομοκράτες της Χαμάς, που επιστράφηκαν σε φέρετρα και κηδεύτηκαν την προηγούμενη εβδομάδα.

Ο πρώτος πολίτης της χώρας, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Ισαχάκ Χέρτσογκ, ζήτησε συγγνώμη από τις οικογένειες των νεκρών ομήρων γιατί το κράτος αποδείχθηκε ανίκανο να τους προστατέψει και δεν πρόλαβε να τους απελευθερώσει ζωντανούς. Ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των Αμυντικών Δυνάμεων του Ισραήλ, ο στρατηγός Αρτσι Αλεβί, ανέλαβε την ευθύνη της αποτυχίας του στρατού και όλων των υπηρεσιών πληροφοριών για την αποτυχία προστασίας των Ισραηλινών πολιτών.

[«Σλιχά» είναι η «συγγνώμη» στα εβραϊκά, και είναι η λέξη που πρόφερε ο συγκλονισμένος Γιαρντέν Μπίμπας αποχαιρετώντας τη σύζυγό του Σίρι, τον πεντάχρονο γιο του Αριέλ και το μόλις εννέα μηνών βρέφος Κφίρ, επειδή δεν μπόρεσε να τους σώσει από την αγριότητα των τεράτων που τους δολοφόνησαν.](#) Με τη λέξη «Σλιχά», γραμμένη σε πανό, χιλιάδες Ισραηλινοί πολίτες παραταγμένοι δεξιά και αριστερά των δρόμων από τους οποίους πέραγε η πομπή με τα φέρετρα, ζητούσαν σιωπηρά συγγνώμη επειδή απέτυχαν να προστατέψουν τους συμπολίτες τους από τους επιδρομείς της 7ης Οκτωβρίου.

«Γύρω σας ο θόρυβος των ενόπλων ανδρών, που φωνάζουν στα αραβικά, οι ήχοι πυροβολισμών, οι συναγερμένοι που ανάβουν και ηχούν εκκωφαντικά, τηλέφωνα στραμμένα προς το μέρος σας - [κάμερες που απαθανατίζουν αυτή τη στιγμή όχι για να σας βοηθήσουν, αλλά για να σας παρουσιάσουν ως λάφουρα... Γιορτάζουν το επίτευγμα της αιχμαλωσίας μιας μητέρας και των δυο μικρών παιδιών της.](#) «Λάφουρα πολέμου!» γράφει η δικηγόρος Αγιέλετ Ραζίν Μπατ Ορ, σε «Μια επιστολή που δεν θα διαβαστεί ποτέ» από τη Σίρι Μπίμπας. «Προσπάθησαν να σας κρύψουν στο σκοτάδι, αλλά δεν τα κατάφεραν. Όλο το Ισραήλ στέκεται στα πόδια του. Χιλιάδες στέκονται στις άκρες του δρόμου, κρατώντας σημαίες, κλαίνε, μουρμουρίζοντας προσευχές. Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος στο Ισραήλ του οποίου η καρδιά να μην είναι βαμμένη πορτοκαλί. Ένα πορτοκαλί ατελείωτου πόνου. Συγγνώμη Σίρι, Αριέλ και Κφίρ», κλείνει την επιστολή της η Μπατ Ορ.

Συγγνώμη Σίρι, Αριέλ και Κφίρ

«Είναι αδύνατο να μείνει κανείς αδιάφορος στην ιστορία των Σίρι, Αριέλ και Κφίρ, που δολοφονήθηκαν ενώ κρατούσαν αιχμάλωτοι στη Γάζα... Το τελευταίο βλέμμα της τρομαγμένης Σίρι Μπίμπας, με σφιχταγκαλιασμένα τα δύο της παιδιά, καθώς ψάχνει για σωτήρα και δεν βρίσκει, συμβολίζει την αδυναμία όλων μας εκείνη την ημέρα, να προστατέψουμε τους συμπολίτες μας, από έναν αδιάστακτο εχθρό», γράφει ο αρθρογράφος Ακίβα Λαμ.

«Μαζί με χιλιάδες άλλους, ταξίδεψα για να συνοδεύσω τη νεκρώσιμη ακολουθία και είδα μια χώρα πονεμένη, αλλά όχι θρυσματισμένη... Η σιωπή ήταν εντυπωσιακή. Κανείς δεν μιλούσε δυνατά, κανείς δεν φώναζε. Ο κόσμος στεκόταν υπομονετικά, περιμένοντας να περάσει η πομπή, και μόνο οι σημαίες κυμάτιζαν στον αέρα. Δεν ήταν η εικόνα μιας κατεστραμμένης χώρας, αλλά ενός λαού που θυμάται, ενός λαού που θρηνεί, που αρνείται να αφήσει το πένθος να μετατραπεί σε λήθη... Ο πόνος είναι αφόρητος και η απώλεια τεράστια. Όταν ο τελευταίος από τους ομήρους επιστρέψει στο σπίτι, δεν θα επιστρέψουμε στην ίδια χώρα που ήταν εδώ πριν από τις 7 Οκτωβρίου. Θα γίνουμε μια διαφορετική χώρα - μια χώρα που καταλαβαίνει τη δύναμη του κακού γύρω της, αλλά και την εσωτερική της δύναμη. Δεν είμαστε θρυσματισμένοι. Είμαστε πληγωμένοι, πονάμε, αλλά αγωνιζόμαστε» γράφει ο Ακίβα Λαμ προσπαθώντας να περιγράψει τη κατάσταση στην οποία βρίσκεται η ισραηλινή κοινωνία.

Ο 17ζικ Έλγκερτ απήχθη από το κιμπούτς Νιρ Οζ και δολοφονήθηκε από τους απαγωγείς του. Ο αδερφός του Ντάνι, που δεν σταμάτησε ποτέ να παλεύει για την απελευθέρωσή του, εξέφρασε το αίσθημα ενοχής και αποτυχίας που δεν μπόρεσε να τον φέρει πίσω ζωντανό.

«Απέτυχα στον αγώνα διάσωσης. Αυτό δεν αποτελεί μομφή για την αποτυχία της κυβέρνησης ή του στρατού. Αυτό είναι μια επίπληξη στους πολίτες της χώρας. Αυτοί που γέμισαν τους δρόμους στην κηδεία της οικογένειας Μπίμπας. Αν όλοι οι άνθρωποι που γέμισαν τις διασταυρώσεις και τους δρόμους είχαν πάει στην Κνέσετ και την πολιορκούσαν, αν αυτές οι δεκάδες χιλιάδες από όλη τη χώρα είχαν παραμείνει ακίνητοι στους δρόμους και απαιτούσαν συμφωνία για τους ομήρους τώρα, ίσως ο 17ζικ να είχε επιστρέψει ζωντανός» έγραψε ο Ντάνι Έλγκερτ διατυπώνοντας την αυστηρή αυτοκριτική της Ισραηλινής κοινωνίας.

Μια ολόκληρη κοινωνία αναλαμβάνει την ευθύνη και ζητά συγγνώμη. Σε αντίθεση με τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς της κυβέρνησής του.

«Η επιστροφή τους στο σπίτι ξυπνά τα πάντα ξανά. Οι νεκροί και οι ζωντανό όμηροι που επιστρέφουν, είναι ο λόγος που αυτός ο πόλεμος δεν θα είναι ποτέ ο “πόλεμος της αναγέννησης”, αλλά θα παραμείνει για πάντα ο πόλεμος της “7ης Οκτωβρίου”. [Όποιος δεν το πιστεύει ας κοιτάξει στα μάτια τον Έλι Σαραμπί. Μόνο μετά την επιστροφή του στο σπίτι, μετά από 494 μέρες ομηρίας, ανακάλυψε ότι η γυναίκα του και οι δύο κόρες του είχαν δολοφονηθεί την ημέρα της σφαγής](#) και ότι ο αδελφός του Γίόσι είχε δολοφονηθεί κατά τη διάρκεια της ομηρίας του από τη Χαμάς. Κοιτάζτε τον στα μάτια και πέστε μου, αν βλέπετε την “αναγέννηση” σε αυτά. Ή μια ολοκληρωτική νίκη. Είναι η επιστροφή του, ή η επιστροφή των νεκρών που απήχθησαν, εικόνα νίκης;» διερωτάται η αρθρογράφος Σίμα Καντμόν ασκώντας κριτική στον Ισραηλινό πρωθυπουργό που προτάσσει το στόχο της «ολοκληρωτικής νίκης».

Μια ολόκληρη χώρα συγκλονίστηκε στις 7 Οκτωβρίου από τη φωτογραφία της Σίρι Μπίμπας (32) να αγκαλιάζει τους δύο κοκκινομάλληδες γιους της, τον 9 μηνών Κφίρ και τον 4χρονο Αριέλ, καθώς περικυκλώθηκαν στο Κιμπούτς Νιρ Οζ από τρομοκράτες της Χαμάς που τους οδηγούσαν στην αιχμαλωσία στη Γάζα. [Και οι τρεις δηλώθηκαν ως απαχθέντες, όπως και ο πατέρας, Γιαρντέν Μπίμπας, ο οποίος απελευθερώθηκε από την αιχμαλωσία μετά από 486 ημέρες, και ολόκληρη η κοινωνία, ήλπιζε στην επιστροφή όλων των μελών της οικογένειας εν ζωή.](#) Η ελπίδα διαψεύστηκε, και γύρισαν σε φέρετρα.

Ο 84χρονος Οντέντ Λίφσιτς απήχθη από το σπίτι του στο Κιμπούτς Νιρ Οζ. Ο Ντάνιελ, ο εγγονός του, είπε: «Ο παππούς μου έφτασε στο Νιρ Οζ το 1956. Το κιμπούτς είναι το έργο της ζωής του και της γιαγιάς μου». Ο Oded ήταν ένας ακτιβιστής της ειρήνης που μετέφερε Παλαιστίνιους ασθενείς με καρκίνο από τη Γάζα για θεραπεία σε νοσοκομεία στο Ισραήλ.

Στο Ισραήλ, κάθε κηδεία υπενθυμίζει τις ευθύνες της ισραηλινής κυβέρνησης που απέτυχε να προστατέψει τις ζωές των πολιτών της χώρας στις 7 Οκτωβρίου 2023.

Ο κόσμος οφείλει να αντιληφθεί ότι απέναντι στο Ισραήλ, το προπύργιο της δημοκρατίας στη Μέση Ανατολή, στέκεται ένας αδίστακτος εχθρός που δεν προσδοκά στην αρμονική συμβίωση αλλά στην εξόντωση των πολιτών της ισραηλινής κοινωνίας. Τερατώδεις οργανώσεις όπως η Χαμάς και η Τζιχάντ δεν διστάζουν να σφάζουν και να αρπάζουν γυναίκες και παιδιά και να ναρκοθετούν κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά όπως αυτή του Oded Lifshitz.

Στο Ισραήλ, κάθε κηδεία υπενθυμίζει τις ευθύνες της ισραηλινής κυβέρνησης που απέτυχε να προστατέψει τις ζωές των πολιτών της χώρας στις 7 Οκτωβρίου 2023 και η κοινωνία ζητά τη σύσταση ανεξάρτητης επιτροπής που θα ερευνήσει και θα αποδώσει τις ευθύνες. Η καρδιά μιας κοινωνίας γίνεται θρύψαλα όταν επαληθεύεται η είδηση ότι μια μητέρα με τα δύο παιδιά της αρπάχτηκαν, κρατήθηκαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν από στυγνούς τρομοκράτες. Μια κοινωνία που ζητά τη δική της συγγνώμη –Σλιχά– στέκεται ενωμένη, με σεβασμό μπροστά στα σκεπασμένα με την Ισραηλινή σημαία φέρετρα των δικών της παιδιών.

ΠΗΓΗ: [Athens Voice, 4.3.25](#)